

сти, които отдалече приличаха на хора. Тя тичаше настрана от пътя по замръзналия сняг. Изведнаж далеко напред по пътя се мярна нещо тъмно... Вжличита втренчи очи и наостри уши: наистина, нещо вжрвеше напред; чуха се дори равномерни стъпки. Не е ли язовец това? Сжс затаен джх вжличитата предпазливо заобиколи отсрана и доближи тъмното петно. Тя се вгледа в него и го позна. Черното куче с бялото чело се връщаше бавно към кжщата на пазача.

„Дано поне сега не ми попречи“, — помисли вжличитата и хукна напред.

Но кжщурката на пазача беше вече близко. Вжличитата пак се покачи вжрху обора по пряспата. Вчерашната дупка бе затжпкана с нова слама и вжрху покрива беха сложени напреко две нови греди. Вжличитата почна бжрзо да работи с крака и муцуна. Тя постоянно се оглеждаше, дали не ще дойде кучето. Лжхна я вече топла пѐра и джх на тор, но сжщия миг зад нея се чу радостен лай. Кучето се беше вжрнало. То скочи при вжличитата на покрива и се мушна през дупката. Щом се почувствува на топло у дома, при овците, то залая още по-громко... Арапка се сбуди под плевнята и, щом подуши вжлка, почна тревожно да вие. Разкудудякаха се кокошките. Игнат се показа на вратата с едноцевата си пушка, но изплашената вжличита беше вече избягала далеко от кжщурката.

— Фюйт! — засвири старият пазач. — Фюйт! Гони с пжлна пара!

Той бутна спуска — пушката не хвана; држпна още веднаж — пак не хвана; той натисна трети пжт и грамаден огнен сноп изкочи из цевта и оглушителен гржм процепи вжздуха. Пушката блжсна силно стареца в рамото. Той взе в една ржка пушката, а в другата топора и отиде към обора да види какво има... След няколко минути той се вжрна.

— Какво има? — попита сдрезгав глас пжтника, що ношуваше тая нощ при него, и който бе разбуден от гжрмежа.

— Нищо... — отговори Игнат. — Праздна работа. Свикнал наш Белоглавко да спи на топло при овците. Ала не може да разбере, че има врата, а минава все през покрива. Оная нощ пробил покрива, па изкочил да се разхожда умразника недни. Сега се вжрнал и пак разтурил покрива.

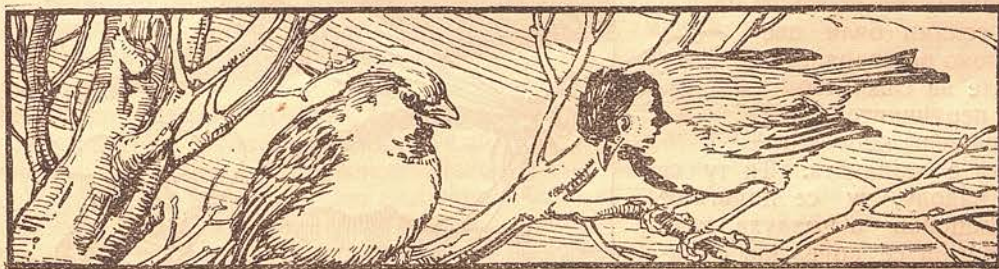
— Глупчо.

— Така, така. Мржднало му нещо в мозжка. Да те пази господ от глупци! — вжзджхна Игнат, като се настаняваше в леглото, — Да спим, че утре рано трябва да се става.

Сутринта пазача повика при себе си Белоглавка и почна да го бие немилостиво с един сух пржт. Удряше го и повтаряше:

— Друг пжт през вратата да минаваш! През вратата! През вратата!

Преведе: Ран-Босилек.

ПРЕЗ ПРОЗОРЕЦА

Мраз прозореца покри
С чудни ледени гори.
Колко бисерни листа!
Колко сребжрни цветя!

С топжл джх цветец стопих —
Светло прозорче открих:
Зимно слжнце вжн трепти,
Сняг навсякжде блести.

По замръзналия пжт
Палави врабци цжртят;
Други в клоните над тях
Скачат, сипят снежен прах.

Закачлив един юнак
Бий другаря си сжс сняг.
А шейни по стржмний ржт
Все летят, летят, летят!...

Ран-Босилек.